

5. søndag efter trinitatis 2020

Matt. 16,13-26

Det passer godt, at det er i her i Davinde, at pastoratets eneste gudstjeneste i dag bliver holdt. For altertavlen hér spiller ind med et motiv, der er helt uomgængeligt, når talen falder på Jesus og hvem han er.

Men hvis vi lige starter med at lade tankerne bevæge ca. 5 km. væk herfra hen til Fraugde kirke, så er det jo et noget andet udtryk, vi bliver mødt af. Altertavlen i Fraugde kirke er i lyse, milde farver. Motivet er et veldækket bord, Jesus står midt i det hele med en indbydende gestus, der samler børn, ældre, raske og svækkede. Det er et billede, det er rart at finde ro i.

Samme ro og harmoni finder vi ikke i altertavlen her i Davinde, med de mørke farver, menneskene der ligger på knæ og græder med ansigterne skjulte og Jesus i midten – korsfæstet, lidende, ja måske allerede død.

De to altertavler er på en måde en slags repræsentanter for de to meget forskellige ytringer Simon Peter kommer med i dag.

Den klare bekendelse om hvem Jesus er – hvor alt toner fred som på altertavlen i Fraugde. Og modsat: udsigten til, hvad der venter Jesus, når de kommer til Jerusalem: at mørket pakker sig tættere om ham, indtil lidelse og døden indtræffer. Hvortil Peter protesterer: Gud bevare dig, dét må ikke ske!

Det, der sætter alt det her i gang, det er samtalen, hvori Jesus spørger, hvem de egentlig mener han er. Og ud ryger det af Simon Peters mund: Du er Kristus, den levende Guds søn. Sådan! Det svar er jo til et klokkeklart 12-tal! Ja men får lyst til at istemme med et Amen! – og hvorfor slutter det egentlig ikke bare her? Det ville da have været en flot afslutning.

Flot ja, men også uholdbart.

For stoppede teksten her, kunne man jo godt få den opfattelse, at det hele står og falder med, om vi er i stand til med samme sikre overbevisning at bekende samme klippefaste tro. Og det ville gøre troen til endnu en præstation vi skal fremtvinge blandt efterhånden mange i vores liv.

Men troen er ikke Peters egen fortjeneste. Og den bekendelse han kommer med er ikke et resultat af menneskelige tanker. Peters tale er Guds ord lagt i et menneskes mund. En gudgiven bekendelse, som vi måske selv kender lignende til, når troen i glimt slår igennem, måske ved døbefonten eller alterbordet. Hvor vi måske oplever et øjeblikks overbevisning om dét vi ikke kan se, men som vi dog håber på.

At det ikke er Peter selv, der er nået frem til disse ord ser vi kort efter. Vel har han bekendt at Jesus er Kristus, men han har ikke erkendt, hvad det egentlig vil sige. For der er forskel på *bekendelse* og *erkendelse*. Erkendelse er, når vi ligesom får greb om tingene og forstår dem fuldt ud. Men bekendelse er noget andet. Ordet er måske lidt slidt; måske farvet af noget religiøst, der ligger fjernt for mange mennesker i dag. Men så kan vi i stedet for tale om at vedkende sig. Betydningen er den samme, nemlig at vi står i et forhold til nogen.

Så Peter bekender eller vedkender, at over for ham står Jesus som Kristus – den levende Guds søn. Også selv om han ikke har erkendt til fulde, hvad det egentlig vil sige.

Og det er godt at det kan være sådan.

Tag fx trosbekendelsen, som vi jo netop bekender. Det betyder ikke, at vi skal forstå eller stå inde for hver en ordlyd i den, men at bekende eller vedkende sig den betyder, at vi træder ind i det forhold eller den

historie, som Gud lader udspille for vores skyld. Og det gør ingen forskel om vi gør det med sikre skridt i tillid til, at Kristus er med os, eller det sker med usikre trin, fordi en god portion tvivl eller skepsis lægger sig i vejen som snublesten.

Det er ganske befriende, at der her er et sted hvor alting ikke er op til os.

Måske ville vi i mange sammenhænge mene, at tilværelsen kunne tage sig bedre ud, hvis vi havde mere magt over tingene. Men det ville have den indbygget risiko, at livet begrænses af hvad vores erkendelse af tingene rækker til. Det var jo netop tilfældet med Peter, da han kort går i rette med Jesus.

Han har jo en forventning til Jesus – en forventning om en ny hersker a la en ny kong Davids skikkelse, for det er dét han kender til. Og der passer forudsigelsen om Jesu lidelse og død slet ikke ind, så han går i rette med Jesus og Guds planer; og så får han, hvad vi vist kan kalde en regulær skideballe: Vig bag mig satan.

Vi kommer nemt til at tro, at vi skal skabe klipper over alt, som skal bære alting. Den vildfarelse er Peter nok næppe ene om. Mon ikke vi er mange, der har oplevet, at den tilværelse vi mente at føre på sikker grund, pludselig begynder at forvitte. Sygdom bryder ind, hvad vi troede var sunde forhold går i stykker, vi mister arbejdet eller døden lægger sig mellem os og dem, vi indtil nu har delt tilværelsen med.

Eller vores klippe slår revner, fordi vores selvbillede slår revner. Vi lever ikke op til egne eller andres forventninger; vi svigter – i ægteskabet, i familien, på jobbet. - Eller måske især på grund af jobbet.

Og netop dér, når vores egne klipper – dem vi bygger vores tilværelse på - når disse klipper slår revner eller forvitrer, netop dér har vi brug for at høre, at det ikke er os, alting hviler på.

Den klippe Jesus taler om, beror ikke på os. Men på at Jesus er Kristus.

Og ikke kun Kristus som den sejrende men også som den lidende Kristus. Som den, der selv har mistet fodfæstet; den der overrumples af tvivlen, den der er bange og den, der har mistet håbet. Sådan som han hænger der. En anstødssten, en klippe til at snuble over. Men samtidig også vores hovedhjørnesten.

For det menneske, der hang der på korset – fortabt, forhadet og forladt, det blev fastholdt af Gud og rejst til nyt liv med det formål at komme os i møde på samme måde.

Det kunne Peter ikke se den gang. Og vi kan stadig have svært ved at se det, når vi sidder forknyttet i vores liv, der slår revner og vakler.

Men da er jeg glad for alterbilledet her i Davinde, lukket og mørkt som det er. For billedets realisme giver plads til at rumme livets realisme, også når dét er lukket og mørkt. Og samtidig er billedet fyldt med håb. For det der skete på korset uden for Jerusalem, det skete for os. Og billedet rummer derfor forjættelsen om, at det der blev til Kristus også bliver til mig.

Kristentroen opstod jo netop af sprækker og revner i en klippe. En smal sprække var nok til, at død blev til liv, nedfart til opstandelse og gråd til glæde – også til os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.